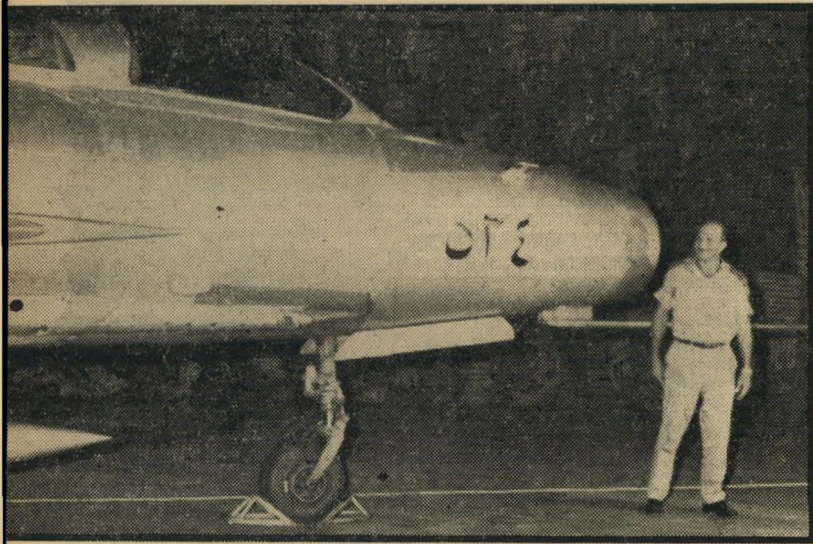

הנדון:

עיריך מנעיריק

אל"מ הוד והמיג: מי שייך לעולם החופשי?

רישמי החמיר את הדברים בהרכה. שעות מעטות אחרי נחיתת ה"מטוס הכריז מפקד חיל-האוויר הישראלי כי זהו המטוס הראשון מדרג מוג' 21 שנפל בידי "ה"עולם החופשי".

הדברים הובאו בהבלטה בעתוני כל ה"עולם, יחד עם ההודעה הראשונה על ה"נחיתה. כך מדוע ניוירוק הראלד טריביון (הפאריסי) מיום ה"17 באוגוסט כי: "קציני צבא ישראליים אמרו שזו הפעם הראשונה שמיג 21 במצב שלם ותקיף הופקד בידיים מערביות".

בלומר: הודעת המטה הישראלי מכריזה על ישראל כעל חלק בלתי נפרד מן הגוש המדיני-הצבאי, אשר בראשו עומדת ארצות-הברית.

כלנו חבים תודה למפקדי חיל-האוויר, שיחדתם גילתה דוקא בימים אלה כושר מ"עולה בשמירה על גבולות המדינה וחיי אורחיה.

אולם אנחנו חייבים לשאול את הדובר: מני הסמך אותך להכריז הכרזה מדינית מרחיקת-לכת?

במשך 18 השנים האחרונות, בהן התמסרו ממשלות ישראל לגוש המערבי במידה גוברת והולכת, הן נזהרו לפחות מ"לתת גושפנקה רשמית לכך. באופן רישמי, עדיין שרירה וקיימת הכרת שר-החוץ הישראלי, משה שרת, בראשית ימי המדינה, כי מדיניותה היא "אי-הזדהות".

והנה, כלאחר יד, באמצעות הודעה של דובר צבאי, אך בצורה חד-משמעית ו"חלטית, קבעה ממשלת ישראל את מקומה בגוש המערבי.

זוה בלי כל תמורה, מבלי שהגוש המערבי התחייב רשמית לשמור על גבולותיה, מבלי שצירף אותה למיבנהו הכלכלי, אף מבלי שי"הסכים בגלל לקבלה אל מתחת לכנפיו באורח רישמי.

בין שאר התגובות של השבוע הי"תה תגובה אינפנטילית בנוסח: "דפקנו (המשך בעמוד 10)

הירדנים, מי יכול היה לערכה, זולת ה"אמריקאים?

כ"ן בעלה חרושת-השמועות. בעליה הניחו, כדבר מובן מאליו, את הדבר הנובע מגירסה זו: שהאמריקאים המתינו לבוא המטוס, שהם קיבלו את כל האיניפורמציה המבוקשת עליהם, שעשו בו ככל העולה על רוחם.

לא נעמדו כאן על מידת הסבירות של שמועות אלה. נעמדו כאן על צד אחר שלהן, החשוב עוד הרבה יותר:

העובדה שרובבות אזרחים האימינו כי זה היה כך, וכי זה היה בסדר.

כלומר: ההנחה של רבבות אזרחים כי ישראל אמנם עשויה לשרת בצורה כזאת מעצמה זרה, וכי אין כל פסול בכך. זוהי גישה צינית, החייבת להדאיג כל בר-דעת — בלי כל קשר למידת האמת או הכוזב שבעצם הגירסה.

כי גישה זו מושלימה, בלב קל וזלא היסוס, עם ההנחה ש"ישראל שוב אינה אלא איכר קטן בלוח השחמת העולמי והמרחבי.

איכר שיד זרה מזויה אותו על הלוח כאוית נפשה. והרי יד זרה פועלת בהכרח לטובת איני טרסים זרים.

ואילו מדינת ישראל — עם כל היותה קטנה — יש לה אינטרסים מובהקים מ"שלה, הנובעים מצרכיה המדיניים, הגיאוגרפיים והכלכליים. אינטרסים אלה אינם עולים בקנה אחד עם האינטרסים של כל מדינה זרה שהיא, ותהא ידיוותית ככל שתהא.

כל גישה אחרת היא אנטי-לאומית. היא נוגדת את עצם עקרון העצמאות הלאומית. **ואם כיום, 18 שנים קצרות אחרי השנת עצמאותנו, מוכנים רבבות אזרחים להתעלם מעקרון זה כי אופן ציני, כדבר מובן מאליו — אזי למדינה.**

ל עוד נשארו תופעות אלה בתחום השמועות והלחישות, לא היה זה מ"סוכן כל-כך. אך מה שנעשה בתחום ה"י

ישראלים משוכנעים כי המיבצע כולו אורגן על-ידי האמריקאים.

לפי גירסה זו, אין ישראל משי-משת בפרשה זו אלא נקבלו מישנה במיבצע של שרות-הכיוון של ארצות-הברית.

בעלי הגירסה, שהפיצה במסע-לחישות מן הסוג שכבר התרגלנו אליו בארץ, העלו כמה וכמה שאלות:

● מדוע ערק הטייס בכלל? ואכן, ה"סיבות שמסך הן, אם להשתמש בלשון עדינה, קלושות.

● אם החליט לערוק, מדוע לא יצא את עיראק בדרך היבשה, כפי שיצאה משפחתו? מדוע הח"י ל"ט לערוק דווקא במטוס?

● האם אין צורה זו של עריקה קשר רה בהצעה האמריקאית הידועה זה מכבר, לשלם מיליון דולאר לכל המביא לה מיג סובייטי במצב תקיף?

● אם נידבר הטייס עם מישהו בבני דאד, בטרם עריקתו, וקבע עימו מחיר ל"מטוס — עם מי יכול היה להידבר, זולת האמריקאים?

● האם יכול היה אדם לסכן את חייו על-ידי חזירה לתחום האווירי רי הישראלי, במטוס-קרב עיראקי ממומן, על פי מכתב סתמי, מבדי דרעת אם הגיע בכלל לתעורתו?

● אם קנו האמריקאים את המטוס ב"בנדאר, היכן יכלו להנחיתו, בטוח-הטיסה המוגבל של מיג, חוץ מאשר בישראל? (אי ראו ותורכיה בודאי לא היו מוגינות ל"הסתכסך עם עיראק, ובסיס חיל-האוויר ה"אמריקאי בסעודיה אינו מהווה שטח ריבונ)."

לשמחה ההמונית שהציפה את ישראלי, בשעה שנחת המיג העיראקי על אדמת המדינה, היתה תגובה טבעית ובר-אה.

המלוכה העיראקית לא סיימה את מלחמתה בישראל בחתימת שביתת-זשק. הקהילה העיראקית מכריזה השכם והערב כי היא עדיין נמצאת במצב של מלחמה בנו.

לפחות בתיאוריה (אם כי תיאוריה רחוקה מאד) יכול כל מיג עיראקי להופיע, באחד הימים, בשמי ישראל — לא כעריק, כי אם כאוייב הזורע קטל.

בינתים הופעלו המיגים העיראקיים, ב"מלחמת-השמדה חסרת-רחמים נגד אומה ק"טנה ואמיצה, שאנו רוחשים אהדה עמוקה למאבקה על חרותה — האומה הכורדית. כל מיג היורד ממצבת חיל-האוויר העיראקי, מקטיף את מיספר ההרוגים — גב"רים, נשים וילדים — בכפרי כורדיסטאן. יתר על כן:

נחיתת ה"מיג" בישראל היתה נצחון פסיכולוגי.

היא העלתה את המוראל במדינה, הסובל קשה מדימומי המנהיגות בצמרת. לא היתה היא כרוכה במוות ובשפיכת דמים — ועל כן לא חל עליה האיסור התנ"כי, כמו על הפלת המיגים הסוריים: "בנפול אויבך לא תשמת...".

לכן צדקו ההמונים בשימחתם. מותר היה לנו להצטרף אליה כי לב שלם.

זכב נתלון לשימחה זו תופעות מישנה, שיש בהן כדי להעבי על שימי

● איך יכול היה המטוס הזר לטוס מרחק של 800 קילומטרים בשמי ירדן, מבלי שחיל-האוויר הירדני עשה כל נסיון לירטו?

● ואם היתה הידברות מוקדמת עם

חה זו, תופעות הנוגעות לשרשי קיומו המדיני והמוסרי.

קורם כל: הציניות. לא עבר יום מאז היוודע דבר הנחיתה, וכבר החלה חרושת-השמועות פועלת ב"מלוא הקיסור. בתום השבוע, היו רבבות